

И. Но нѣмамъ, мамо, очи въ главѣ-тъ си, гдѣ-то е духъ-тъ ми.

М. Извѣстно е, чадо, че духъ-тъ ти нѣма очи както оныя, съ които гледаме сега. Но духъ-тъ ти може да гледа нѣща въ себе си, когато тѣлесны-ты ти очи сѣ затворены; и за това, като нѣмаме другъ по пристойнъ рѣчь, казуваме, че духъ-тъ има очи, и не разумѣваме друго освѣнъ че духъ-тъ може да гледа нѣща въ себе си, и безъ помощь-тъ на тѣлесны-ты очи.

И. Начинамъ да тя разумѣвамъ по добрѣ, но още не разбирамъ съвършено.

М. Що е това, Иванчо?

И. Часовникъ-тъ ти, мамо.

М. Сега затвори очи-тъ си, и кажи ми: Златенъ ли е часовникъ-тъ или сребърнъ?

И. Златенъ е.

М. Какъ знаешъ това, като не го гледашь?

И. Могъ обаче да го представя на умъ-тъ си точно такъвъ какъвѣто е.

М. Сирѣчь, гледашь го въ умъ-тъ си, или въ духъ-тъ си: (духъ и умъ иматъ еднакво значеніе): гледашь часовникъ-тъ съ очи-тъ на умъ-тъ си така, както го гледашь съ тѣлесны-ты си отворены очи.

И. Могъ ли сега да си отворишъ очи-тъ, мамо?

М. Нѣ, имай ги още малко затворены.

И. Много ми е мъчно, мамо.

М. Ще вържъ съ кърпѣ-тъ си очи-тъ ти,